

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι, ἀρ. 10 — ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἀρ. 12.
Ἡ συνδρομὴ εἶναι προπληρωτέα ἐτησίως ἢ κατ' ἐξαμηνίαν
εἰς δύο ἴσας δόσεις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΥΠΟ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Ἐν Ἀθῆναις, Βουλῆς 23, ὑπὸ τὸ ἑνοδόχεον τῆς Νέας Αἰγύπτου.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 19 Αὐγούστου 1884.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΛΤΙΟΥ: Ἔργα καὶ ἡμέραι. — Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά. — Κ. Σ. Κόντου Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις. — Β. Βλικοκρίστια (Περὶ μεταφραστικῶν). — Ἡμερολόγιον. — Ἐβδομάς. — Ἀπαντήσεις ἀνερωτήσεων. — Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

ΦΥΛΛΟΥ: Ὑπόμνημα Γ. Λαμπάκη περὶ τῶν χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων (τέλος). — Μιτθίλδη Σεργίου. — Ἐρωτικά ἐπιστολαὶ Μιτθίλδης Σεργίου. — Κοσμογονικὴ ὑπόθεσις Λαπλασίου. — Οἱ ἀδελφοὶ Βάν - Βούκ τοῦ Ἀλ. Μουσέ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἀμείλικτοι καὶ πάλιν ἐπεπέσαμεν κατ' αὐτάς — ὡς πάντες οἱ ἔχοντες ἐλευθέραν τὴν συνείδησιν ἀπὸ παντὸς παραπτώματος — κατὰ τοῦ μακαρίτου λόρδου Ἑλγιν, ὁρμηθέντες ἐκ τοῦ καέντου ὥρολογίου τῆς ἀγορᾶς. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ὥρολόγιον τοῦτο ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς πόλεως Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ καλλιτέλῳ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, τῶν μολυβδίνων βαρῶν του χρησιμευσάντων εἰς κατασκευὴν σφαιρῶν, ἀλλ' ἂν τὸ ὥρολόγιον τοῦ Ἑλγιν, πρὸ πολλοῦ κατεστράφη, σώζεται ὅμως ὁ ἐνεπίγραφος πύργος του, ἡδὴ ἡρειπωμένος καὶ πυρίφλεκτος, τοῦτον δὲ πᾶς τις βλέπων δικαίως ἐνθυμεῖται τὰς στροφὰς τοῦ Βύρωνος.

• Θνητὲ τὸ ἐρυθρόχρουν τοῦ προσώπου σου μοὶ ἐξαγγέλλει, ὅτι εἶσαι Ἀγγλος (τῷ εἶπεν ἡ Ἀθηναία)... Στρέψον τοὺς ὀφθαλμοὺς περὶ σου. Ἐδῶ, ἐπὶ τῷ πολέμῳ καὶ τῇ πυρκαϊᾷ, εἶδον ἐκ διαδοχῆς ἐκπνευστάς, πολλὰς τυραννίας. Ἐσώθην ἀπὸ τῶν δηρώσεων τῶν Λούρκων καὶ τῶν Ρότθων, ἐπέπρωτο δὲ ἡ πατρίς σου ν' ἀποστείλῃ ληστήν, μέλλοντα νὰ ὑπερασπίσῃ πάντας. Ἰδὲ τὸν κεῖνον καὶ βεβηλωθέντα ναὸν τοῦτον, μέτρησον τὰ ἀπομένοντα αὐτῷ λείψανα! τὰ μὲν κατετίθησαν παρὰ τοῦ Κέρκρος, τὰ δὲ ἐκοσμήθησαν παρὰ τοῦ Περικλέους. Μάθε, ὅτι ὁ Ἀλάρικος καὶ ὁ Ἑλγιν συνεπλήρωσαν τὸ ἔργον».

Βεβαίως δὲν προτιθέμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸν μέγαν ἐγκληματίαν Ἑλγιν, ἢ δ' ἔνστασις ὅτι, ἐκ τῆς εἰς τὸ Βρετανικὸν μουσεῖον ἀποθέσεως τῆς ζωφόρου τοῦ Παρθενῶνος, ὠφελήθη ἡ παγκόσμιος καλλιτεχνία, δὲν εἶναι ἀποχωρεῖσα, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν σύλλησιν ξένης περιουσίας ἐν τούτοις, ἔχομεν ἄρα γε τὸ δικαίωμα νὰ ὑβρίζωμεν καὶ τόσο δεινῶς τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ἡμεῖς αὐτοὶ διεσπαθήσαμεν τὰ ἀνεκτίμητα κειμήλια τῆς θείας ἑλληνικῆς τέχνης, ἀφοῦ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐπλουτίσαμεν

πλεῖστα ὅσα δημόσια καὶ ἰδιωτικά μουσεῖα διὰ τῆς ἀρχαιοκαπηλίας, ἥτις ὑπὸ τὰ ὄμματα πασῶν τῶν ἀρχῶν ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις διενεργεῖται;

Πόσους Ἑλγίνους ἔχομεν ἐντὸς τῆς κοινωνίας! δικαιούται πᾶς τις ν' ἀναφωνήσῃ κατὰ τὸν Παπαρρηγόπουλον.

Τὰ ἀρπαγέντα Ἑλγίνια μάρμαρα, ὡς ἀποκαλοῦνται, ἴσως ὑπάρχει ἀμυδρά τις ἐλπίς ν' ἀποδοθῇ ποτέ, ἀφοῦ καὶ ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα ἐν αὐτῷ τῷ Λονδίνῳ ἐν ἔτει 1880· ἀλλὰ τίς θ' ἀποδώσῃ ἡμῖν τοὺς εἰς χεῖρας ξένων ἰδιωτῶν ἐθνικοὺς θησαυροὺς; Μήπως ὁ Ῥάδοβιτς, ὁ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου καταρτίσας ἐν Ἀθήναις ἑξοχρον ἀρχαιολογικὴν συλλογὴν, ἢ ὁ Σαβούρωφ ὁ ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια κατ' αὐτὰς οἰκονομήσας ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐξ Ἀττικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀντικειμένων ἀρχαιολογικῆς συλλογῆς του;

Θέλετε νὰ μάθητε καὶ νεώτερα περὶ τοῦ ἁγίου μύρου;

Σὰς πληροφοροῦμεν θετικώτατα, ὅτι τὸ δοχεῖον δι' οὗ ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀπεστάλη ἡμῖν τοῦτο, ἐγένετο ἀφορμὴ ἐρίδων μεταξὺ κληρικῶν, ἵνα τίς αὐτὸ λάβῃ. Τέλος ὑπερίσχυεν εἰς, ὅστις λαθὼν αὐτὸ εἰς τὴν κατοχὴν του, τῇ βοήθειᾳ γαιοῖ τινος τὸ μετεποίησεν εἰς τηράριον... ὁ μακαριώτατος! Καὶ τοῦτο ὅπως τηρηθῶσιν οἱ συνοδικοὶ κανόνες διατάσσοντες αὐστηρῶς ὅπως, τὰ ἐφ' ἅπαξ καθιερωθέντα σκεύη, μένωσιν ἱερά.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἐδημοσιεύθη ἐν παραρτήματι τοῦ ὑπ' ἀρ. 322 ε. ε. φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἐκθεσις τῆς δευτέρας ἐπιτροπείας τῶν κριτῶν τῶν διδασκτικῶν βιβλίων τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως (τῶν φυσικομαθηματικῶν καὶ ζωολογικῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς Γεωγραφίας). Ὡς καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἐπιτροπειῶν κριθέντα βιβλία οὕτω καὶ εἰς τὰ ὑπὸ ταύτης παρατηρεῖται ἀσύγνωστος ἀνικανότης περὶ τὴν συστηματοποίησιν τῶν ἔργων, ὑπάρχουσι δὲ καὶ χονδροειδέστατα λάθη, ὧν τὰ πλεῖστα προέρχονται βεβαίως ἐξ ἀμελείας καὶ ἀπροσεξίας, ἣν ἐκορύφωσεν ἡ παρ' ἡμῖν ἐλλείψις δικαίας καὶ αὐστηρᾶς κριτικῆς. Ἐν ταῖς γεωγραφίαις, λ. χ. οὐδεὶς ἐκ τῶν κ. συγγραφέων ἀφίερσε παράγραφον τινα εἰς τὴν ὠκεανογραφίαν καὶ θαλασσογραφίαν·

ἐπίσης παραλείπονται αἱ ἐσωτερικαὶ ὑδρογραφικαὶ περιοχαί, αἵτινες τοσαύτην κατέχουσιν ἑκτασιν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, Ἀφρικῇ καὶ Αὐστραλίᾳ δὲν ἐλλείπουσι καὶ ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Ἐνῶ σπουδαῖα παραλείπονται, ἀσήμεντα μνημονεύονται· οὕτω π. χ. ἐνῶ δὲν μνημονεύεται ὁ Λίγηρ ποταμὸς τῆς Γαλλίας, μνημονεύεται ἡ Τισουλουμεβοῦ μονὴ παρὰ τῇ πόλει Σχιγατσέ, κειμένη ΔΜ. Δ. τῆς Λασσά. Ἡ μικρὰ καὶ ἀκατοίκητος νῆσος Στάφα ὀνομάζεται ἀπλῶς ἡ ἀξιολογωτέρα τῶν Ἑβρίδων, χωρὶς νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ βασιλτικαὶ διαστρώσεις αὐτῆς σχηματίζουν τὸ διὰ τὴν ἡγῶ αὐτοῦ περιβόητον σπήλαιον τοῦ Φίνγκαλ (Fingl's cave) καὶ τὴν ἑδραν τοῦ Ὀσιανοῦ (ossian's chair). Λέγοντος τοῦ συγγραφέως ἀπλῶς ὅτι εἰς τὴν βορείαν παραλίαν τῆς Ἰρλανδίας ὑφύεται τὸ Γιγάντιον πρόχωμα, πῶς νὰ ἐννοήσῃ ὁ μαθητὴς ἢ καὶ ὁ διδάσκαλος ὅτι πρόκειται καὶ ἐνταῦθα περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς βασιλτικῆς διαστρώσεως ἐν εἰδὲι στηλῶν τῆς καλουμένης Στοῆς τῶν Γιγάντων; (Giant's Causeway Chaussée des Geants)· γράφοντος ἀπλῶς ὅτι ὑπάρχει παρὰ τῇ Πανέβλα ἡ περίφημος Πυραμὶς Χολοῦλα, διδάσκειται ἄρα γε ὅτι ἀνατολικῶς τῆς πόλεως Χολοῦλα ὑπάρχει ἐν τῶν λαμπροτέρων μεξικανικῶν μνημείων τὸ Teocalli, μεγαλοπρεπὲς πυραμιδοειδὲς βᾶθρον, φέρον ναὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀέρος, εἰς ὃν ἀνέρχονται διὰ 120 βαθμίδων;

Πλεῖστοι ποταμοὶ σημειοῦνται ὅτι ἐκβάλλουσιν ἐκεῖ, ὅθεν ἐκπηγάζουσι, καὶ τ' ἀνάπαλιν· ἀνακαλύπτονται νῆσοι ἀνύπαρκτοι, ἢ νῆσος τοῦ Ἀγ. Βαρθολομαίου, γαλλικὴ οὕσα ἀποικία σημειοῦται ὡς Σουιδική, ὁ Τάμεσις συγχέεται μὲ τὸν Οὐμβερν, ὁ νομὸς τοῦ Ἀνω Ῥήνου ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ μεσαιωνικώτερον ὡς «περιοχὴ τοῦ Βελφόρτου», ὁ Βόλγας λέγεται ὅτι ἐκβάλλει εἰς τὸν Β. Π. Ὡκεανὸν ἐνῶ ἐκβάλλει εἰς τὴν Κασπίαν· λησμονεῖται ἡ δημοκρατία τῆς Ἀνδόρας καὶ ἡ περιβόητος ἡγεμονία τοῦ Μοναχὸ καὶ ἀπειρα ἄλλα λάθη ὑπάρχουσιν ἅτινα παραλείπομεν, κατὰ τὴν ἰσχυρὰν ἐκτίμησιν, ὅτι «ἡ Ἀργολὶς καὶ Κορινθία περιλαμβάνει ἐξ ἐπαρχίας, ἐνῶ περιλαμβάνει ἐπτά, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα τῶν Ἰονίων νήσων εἶναι ἡ Κεφαλληνία ἐνῶ εἶναι ἡ Κέρκυρα (719, 2 τετ. χ. ἢ μὲν καὶ 688,8 τ. χ. ἢ δὲ) ὅτι ἡ Ἑλλὰς διαιρεῖται εἰς 72 ἐπαρχίας καὶ 430 δήμους, ἐνῶ αἱ ἐπαρχίαι τῆς εἶναι 71 καὶ οἱ δήμοι 443, ὅτι ἡ Πελοπόννησος εἶναι νῆσος, ὅτι ὁ ἱσθμὸς τῆς Κορίνθου εἶναι πορθμὸς, ὅτι ἡ Ἠπειρὸς ἐκτείνεται μέχρι Κερκύρας, καὶ τὸ ἄκρον ἄκρον ὅτι

τὸ ἀρχιπέλαγος τοῦ Cook ὀνομάζεται ἀρχιπέλαγος τοῦ **Κούκου** ! !

Ἐσχάτως ἐορτάσθησαν τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀγάλματος τῆς George Sand εἰς Châtré. Τὸ ἐν λόγῳ ἄγαλμα εἶναι ἔργον τοῦ γλύπτου Millet. Ἐπὶ τοῦ βήθρου εἰσι κεκαργμένα τὰ ὀνόματα τῶν σπουδαιοτέρων ἔργων τῆς. Ὁ κύριος Arsène Houssaye πρόεδρος τῆς ἐταιρίας τῶν λογίων (Société des gens de lettres) ἀπήγγειλε λόγον, μετὰ δ' ἄλλων ἀνέφερον ὅτι ὁ Victor Hugo μαθὼν τὸν θάνατον τῆς George Sand ἀνεφώνησε. «Θοῖνῳ τὴν ἀποθανοῦσαν καὶ χαίρετῳ τὴν ἀθάνατον»! ὁ κ. Houssaye προσέθετο ὅτι «ὁσάκις ἀναγινώσκει ἔργον τῆς George Sand καταπλήσσει βλέπων τὴν κατὰπτωσιν ἣν ὑπέστη ἡ μυθιστοριογραφία ἀφ' οὗτου αὕτη δὲν γράφει πλέον».

ΚΩΝΣΤ. Σ. ΚΟΝΤΟΥ

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ σελ. 2

Ἰνα δὲ πᾶς τις κατανοήσῃ πόσον ὁ μακάριος Βερναρδάκης εἶνε εἰς τὰς παραδοξολογίας εὐεπίφορος, μνημονεύομεν ὀλίγα ἐκ πεμπόλλων ἀτόπων ἢ ἀλλοκότων φερομένων ἐν τῇ γραμματικῇ αὐτοῦ.

Σελ. κθ' «τὸ συντακτικὸν φαινόμενον, ὅπερ ἰδιάζει εἰς τὸν Θουκυδίδην, δὲν ἰδιάζει καὶ εἰς τὸν Ἰσοκράτην». Ἦγουν «τὸ συντακτικὸν φαινόμενον, ὅπερ εἶνε ἴδιον τοῦ Θουκυδίδου ἥτοι ἀπαντᾷ παρὰ μόνῳ τῷ Θουκυδίδῃ, δὲν εἶνε ἴδιον καὶ τοῦ Ἰσοκράτους ἥτοι δὲν ἀπαντᾷ καὶ παρὰ μόνῳ τῷ Ἰσοκράτει».

Σαβαρδαλάου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

Σελ. 17 (§ 88, σημ. α') «Τὰς λέξεις, ἐν αἷς τὸ διπλοῦν σσ δὲν προήλθεν ἐκ συνθέσεως — ἔγραφον οἱ **ἀρχαιότεροι** Ἀττικοὶ διὰ διπλοῦ τ» καὶ σελ. 19 (§ 98) «συγχωνεύεται εἰς διπλοῦν σσ, τὸ ὅποτον παρὰ τοῖς **νεωτέροις** Ἀττικοῖς τρέπεται εἰς διπλοῦν ττ».

Σελ. 20 (§ 109, γ') «Τοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντικρὺ φυλάττεται τὸ σ πάντοτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἀναβιβασθέντος καὶ τοῦ τόνου: ἀντικρυσ». Ἀλλὰ τὸ ἀντικρὺ ἀμοιρεῖ τοῦ στοιχείου Σ· οὐδὲν δ' ἄλλο λέγει ὁ Βερναρδάκης ἢ «τοῦ παρ' Ὀμήρῳ ἀντικρὺ, ὅπερ δὲν ἔχει Σ, φυλάττεται τὸ Σ πάντοτε παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς».

Σελ. 23 (§ 128, σημ. β') «Ἡ κρᾶσις ἐπικρατεῖ κυρίως ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσει· ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ εἶνε συνήθης **παρὰ τοῖς ῥήτορσι μόνον** καὶ ἰδίως τῷ Ἰσοκράτει καὶ Δημοσθένει». Πάντας τοὺς περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολομένους ἐλάνθανεν ὅτι μόνον οἱ ῥήτορες ἡμένιζον τῇ κρᾶσει, ἀπεύχοντο δ' αὐτῆς οἱ τε ἱστορικοὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι, πρῶτος δ' ὁ Βερναρδάκης ἐδίδαξε τὸ παραδοξότατον τοῦτο πρᾶγμα.

Σελ. 24 (§ 133) «Μεταθεσις ὀνομάζεται ἢ ἀπὸ τῆς ἐπομένης εἰς τὴν προηγούμενην συλλαβὴν μετατόπισις τοῦ φωνήεντος — οἷον: θάρ-σος, θρά-σος. Ἡ μεταθεσις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συνοδεύεται καὶ μὲ τροπὴν, οἷον θορ θρώ-σκω, βάλ βέ-βλη-κα, θαν τέ-θνη-κα, τεμ. τμῆ-σις». Τίς τῶν ἐχόντων ὀφθαλμοὺς δὲν βλέπει ὅτι ἐν οὐδενὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Βερναρδάκη μνημονευομένων παραδειγμάτων γίνεται μετατόπισις τοῦ φωνήεντος ἀπὸ τῆς **ἐπομένης** συλλαβῆς εἰς τὴν **προηγούμενην**.

Σελ. 30 (§ 163, σημ. γ') «Τὰ εἰς-της ῥηματικὰ παράγωγα, οἷον: ληστής, **πολίτης**, κριτής, ψάλτης κτλ». Τὸ ἐκ τοῦ πόλις παρηγμένον ὄνομα νομίζεται ὑπὸ τοῦ Βερναρδάκη **ῥηματικόν**. Ἰκανὸν δ' ἦτο νὰ λεχθῇ «τὰ εἰς-της ῥηματικὰ» ἄνευ τοῦ παράγωγα.

Σελ. 30 (§ 164, β') «Τὰ εἰς-ία παροξύτονα οὐσιαστικά, καὶ εἰς-εἶα δισύλλαβα, οἷον: λεία, μνεία, **βασιλεία**, κακία». Τὸ ἐκ τεσσάρων συλλαβῶν συγκείμενον ὄνομα **βασιλεία** εἶνε κατελειγμένον ὑπὸ τοῦ Βερναρδάκη ἐν τοῖς δισύλλαβοις. Παρατηρητέον δ' ὅτι κακῶς γράφει ὁ ἐπιφανὴς τῆς Ἑλλάδος γραμματικὸς διδασκάλας διὰ διττοῦ Σ.

Σελ. 70 (§ 254, σημ. β') «Τῶν εἰς-ης παροξύτων τὸ οὐδέτερον εἶνε προπαροξύτονον, πλὴν τῶν εἰς-ήρης, ὠδης καὶ **νώλης**, ὧν τὸ οὐδέτερον εἶνε προπερισπόμενον, οἷον: ὁ καὶ ἡ φιλαλήτης τὸ φιλάληθες — ἀλλὰ τὸ ποδῆρες, τὸ μυθῶδες, τὸ **ἐξῶδες**». Ἀλλὰ τὸ ἐξῶδες δὲν εἶνε οὐδέτερον ἐπιθέτου λήγοντος εἰς **ῶλης**.

Σελ. 102 (§ 335, σημ.) «Ὁ ἐνεργητικὸς β'. ἀόριστος καὶ ἐτι μᾶλλον ὁ β'. παρακείμενος ἔχουσιν **ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ** ἀμεταβάτον σημασίαν». Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον. Ὁ δεύτερος ἀόριστος τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς ἔχει τὴν αὐτὴν καὶ ὁ οἰκτιρὸς ἐνεστώως διάθεσιν, οἷον πάσχω - ἐπαθον, φεύγω - ἐφυγον, τρέχω - ἔδραμον, ὀλισθάνω - ὀλισθον, κτλ., λείπω - ἔλιπον, βάλλω - ἔβαλον, ἔλαβον, ἔμαθον, ἔγραπον, ἔτραγον, ἔπιον, ἔδοκον, ἔτεμον, ἔπιθον, ἔθιγον, ἔγραγον, ἔγχεον, εἶλον, εἶδον, ὤφλον, ἔγνω, θείναι, δοῦναι, κτλ. Σπανίως, μεταβατικῶς ὄντος τοῦ ἐνεστώτος τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς, λαμβάνεται ὁ δεύτερος ἀόριστος αὐτοῦ ἀμεταβάτως, οἷον ἴσθημι, ἀόρ. ἀ ἔσθησα (μεταβ.), ἀόρ. β' ἔστην (ἀμεταβ.), κτλ. Πρὸς καὶ ἐρεῖπω-ῆριπον. Περὶ τοῦ δευτέρου ἐνεργητικοῦ παρακείμενου οὐδὲν νῦν λέγομεν.

Σελ. 172 (§ 491, σημ. α') «Εἰς-εὖς οὐσιαστικὰ παράγονται καὶ ἐκ **μὴ ῥηματικῶν** οὐσιαστικῶν, οἷον: ἱερὸν ἱερ-εὖς — **γράμμα γράμματ-ος γραμματ-εύς** κτλ.». Κατὰ τὸν Βερναρδάκην τὸ ὄνομα γράμμα δὲν εἶνε ῥηματικόν.

Σελ. 173 (§ 494, σημ. γ') «Τὰ ἐκ **προσηγορικῶν** εἰς-(ε)ιον — σημαίνουσιν ὅχι μόνον τὸν τόπον, ἀλλὰ καὶ — πληθυντικῶς ἐορτὴν ἢ πανηγυριν, οἷον: **τὰ Διονύσια** — **Κρόνια**, — **Ἐλευσίνια** κτλ.». Ὁ Βερναρδάκης νομίζει ὅτι τὰ ὀνόματα **Διονύσια** καὶ **Κρόνια** καὶ **Ἐλευσίνια** δὲν εἶνε ἐκ **κυρίων** παρηγμένα ἀλλ' ἐκ **προσηγορικῶν**.

Σελ. 212 (§ 634) «Τὰ ἠθικοῦ πάθους ἢ αἰσθήματος σημαντικὰ (ἀπαιτοῦσιν ἀπαρεμφατικὴν μετοχὴν): χαίρω, ἡδομαι, ἀγαπῶ — εὖ ποιῶ, ἀμαρτάνω — Πάντας **πειρῶ νικάω** εὖ ποιῶν». Τῆς μετὰ μετοχῆς συντάξεως τοῦ εὖ ποιῶ φέρεται παράδειγμα τὸ πάντας **πειρῶ νικάω** εὖ ποιῶν.

Ὡ τῦπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρῆξετε;

Σελ. 227 (§ 716) «Κατ' ἔλλειψιν τῶν λέξεων: οἰκία, νός, τόπος, κττ. ἡ **ἐν** φέρεται καὶ πρὸς γενικήν, οἷον: — **ὅς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος** ἐς Ἀδου ἀφίκηται ἐν βορβόρῳ **κείσθαι** (=εἰς Ἀδου τόπον)». Ἀλλ' ἐν τῷ παραδείγματι τούτῳ κεῖται οὐχὶ ἡ πρόθεσις ἘΝ μετὰ γενικῆς πτώσεως ἀλλ' ἡ ἘΣ.

Σελ. 217 (§ 659) «Τοιαύτη τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου δηλωτικὴ γενικὴ εἶνε συνήθης εἰς πολλὰ ῥήματα, καὶ ἰδίως τὰ ἠθικοῦ πάθους ἢ αἰσθήματος σημαντικά: **θαυμάζω, ἀγαμῖαι** — οἷον: **Τοὺς περιφύβους** τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζει, τῆς δὲ **ἀξυνεσίας**». Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν οἱ περιφύβοι νὰ ἔχωσι τόλμην; Ὁ Θουκυδίδης γράφει (βιβλ. ε', 36) «τοὺς δ' ἀγγέλλοντας τὰ τοιαῦτα καὶ περιφύβους ὑμᾶς ποιοῦντας τῆς μὲν τόλμης οὐ θαυμάζω, τῆς δὲ ἀξυνεσίας».

Ἐν τῇ ἐξ Ἀπολλωνίου τοῦ Ἀλεξανδρείου παραθεσίῳ ῥῆσαι μετὰ τὸ μὴ ἴσθαι ἐξέπεσε τὸ ἐπίθετον ἀσύνηθες.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΟΣ

καὶ τῶν ἀθηνευσίων αὐτοῦ.

Πραγματεία ἀναγνωσθεῖσα ἐν δυσὶ τακτικαῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου συνεδριάσεσι καὶ κατ' αἵτησιν αὐτοῦ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ Κ. Σ. Μιχαῆλ, ἱατροῦ. Ἐν Κωνσταντίνῳ 1884. Τύποις Σ. Ι. Βουτυρά, σελ. 76.

Ὅτε πολυτελής καὶ μεταξωτὸς ἡμῶν κόσμος μετ' ἀληθοῦς ἡδονῆς θ' ἀναγνώσῃ τὴν πραγματείαν ταύτην μαθητῶν τὰς ποικίλας τύχας τοῦ πολυτίμου ζωοφίου, εἰς ὃ τὰς ἐγώϊστικωτάτας ἀλλὰ καὶ τερπνοτάτας στιγμὰς τῆς συναίσθησεως τῆς μεγαλοπρεπείας ὀφείλει, καὶ ὁ βιομήχανος καὶ ὁ περὶ τὴν μεταξοσκωληκοτροφίαν ἀσχολούμενος ἀπλήστως θὰ διέλθῃ τὸ βιβλίον καὶ μετ' εὐγνώμονος σπουδῆς θὰ ἐναποταμιεύσῃται τὰς ἐν αὐτῷ πολυτίμους συμβουλὰς, τὸν εὐχυρότατον τοῦτον καρπὸν ἀκμάτου φιλοπονίας καὶ ἐπιστημονικῆς περηνείας. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐπιστῇμῃ τερπόμενος μεγάλως θὰ εὐφρανθῇ οὐ μόνον διερχόμενος ἐν τῷ βιβλίῳ τὰς μεθόδους καὶ τέχνας, ἀς ἡ ἐπιστῇμη τοῦ πολυθηράτου χρήματος τῆς ἀληθείας ἐπινοεῖ, ἀλλὰ καὶ φιληδῶν τῇ ἀκριβεῖ καὶ ἐπιστημονικῇ τῆς πραγματείας μεθόδῳ. Ὁ ἱατρός κ. Κ. Σ. Μακρῆς γνωστός ἤδη καὶ ἐν Εὐρώπῃ διὰ τὰς δοκιμωτάτας θεωρηθείσας χημικὰς καὶ φυσιολογικὰς αὐτοῦ ἐργασίας ἀνέλαβε νὰ ἀνελιξῇ διὰ τρόπου ἐπιστημονικωτάτου καὶ ἐπαγωγῆς τὴν ἀρχήν, τὸν βίον καὶ τὰς τύχας τοῦ ποικιλωτάτου

μὲν καὶ περισφοτάτου τὴν φύσιν, εὐεργετικωτάτου δὲ τὴν ὠφέλειαν καὶ δημοτικωτάτου τὰς συμπαθείας μεταξοσκόληκος. Ἐφωδιασμένος ὡς ὀλίγιστοι παρ' ἡμῖν μετὰ φυσιολογικὴν καὶ ἀνατομικὴν ἐμπειρίαν καὶ γινώσκων ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τὸν μεταξοσκόληκα, πολλάκις δὲ τὰ προβλήματα τῶν μεταβολῶν, μεταμορφώσεων καὶ ἀσθενειῶν τοῦ ζωῦ τοῦ αὐτοῦ ἐαυτῷ προβολόμενος καὶ μάτην τὴν ἐξήγησιν τούτων ζητήσας ἀπεφάσισε τέλος, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ (σελ. 6), νὰ καταστήσῃ μακρῶς καὶ ἀκριβοῦς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης ἀντικείμενον τὸ ζωῦ τοῦτο. Ἐπὶ μακρόν δὲ ἀσχοληθεὶς καὶ ἐν καταλλήλῳ καιρῷ ἀναθρέψας καὶ περιποίησας, περὶ δὲ τὴν ἀνατομὴν καὶ μικροσκοπίαν αὐτοῦ πολὺν δαπανήσας χρόνον μεταδίδωσιν ἡμῖν ἐν ἀκριβεστάτῃ ἐπιστημονικῇ πραγματείᾳ τὰ ἀξιοπεριεργότερα τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ μεταξοσκόληκος, ὅσα εἰς τὴν ἀνατομίαν, φυσιολογίαν καὶ παθολογίαν αὐτοῦ ἀναφέρονται.

Ἡ πραγματεία διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει ἐξετάζεται τὸ ζωῦ τοῦ φυσιολογικῶς, (σελ. 1—38), ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ παθολογικῶς (σελ. 38—76). Ἐν τῷ πρώτῳ μέρει μετὰ μικρὰν ἱστορικὴν τοῦ μεταξοσκόληκος ἐρευνᾶν (σελ. 8—10) ἐξετάζει αὐτὸν ὁ κ. Μακρῆς ἀνατομικῶς καὶ μικροσκοπικῶς, εἴτα κατὰ σειρὰν τὸ δέρμα, τὸν ὑποδόριον χιτῶνα, τὸ μυϊκὸν σύστημα, τὸ νευρικὸν σύστημα, τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα, τὸν ἐντερικὸν σωλῆνα, τὸν μεταξοφύρον σωλῆνα, τὸ γεννητικὸν σύστημα, τὰ γεννητικὰ τοῦ ἄρρεος μόρια, τὰ γεννητικὰ τοῦ θήλειος μόρια, τὴν εἰσὸς τοῦ φύου ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμβρύου τοῦ μεταξοσκόληκος, τὰς πέντε αὐτοῦ ἡλικίας, τὴν περίοδον τῆς μεταξοποιίας καὶ τέλος τὴν θαυμαστοτάτην καὶ περισφοτάτην περιόδον τῆς μεταμορφώσεως. Ἐνταῦθα γενόμενος ὁ ἀναγνώστης αἰσθάνεται ἐκαστὸν μεγαλειότερον, διότι ἡξιώθη νὰ ἴδῃ δι' ὀπῆς τινος, ἢν αὐτῷ ὁ κ. Μακρῆς ἠνέωξε, μικρὰν τινα γωνίαν τοῦ ἐργαστηρίου τῆς δημιουργίας διὰ τῆς ἐρεύνης τῆς ἀνατομικῆς καὶ μικροσκοπικῆς κατασκευῆς τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ μεταξοσκόληκος καθὼς καὶ διὰ τῆς ἐξετάσεως τῶν φυσιολογικῶν ἐνεργειῶν ἐκαστοῦ τῶν ὁργάνων αὐτοῦ τὴν κατὰ φύσιν τῶν ἀλλοιώσεων τοῦ ὁργανισμοῦ μεταβάλλει λίαν μεθοδικῶς εἰς τὸ δεύτερον μέρος, ἔνθα περὶ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ μεταξοσκόληκος πραγματεύεται. Ἐκ τούτων ἐξαίρει δύο, τὴν πεπερωδὴ ἐκ τῶν μικροκόκων ἢ σωματιδίων προερχομένην, καὶ τὴν μέλαιναν, ἧς αἰτία τὰ βακτηρίδια τυγχάνουσιν ὄντα. Ἀμφοτέρως δὲ τὰς ἀσθενείας χαρακτηρίζει ὡς παρασιτικάς, ἐξετάζει δὲ πῶς αὐταὶ ἀναπτύσσονται ἐν τῷ ὁργανισμῷ τοῦ μεταξοσκόληκος, πῶς μεταδίδονται καὶ ποίας τινὰς περὶ αὐτῶν γνώμας ἐξήνεγκον οἱ περὶ τὸ ζωῦ τοῦτο ἀσχοληθέντες ζωολόγοι. Τὰς ἐργασίας τοῦ Querin Maneville (1849), Philippe (1859), Leydig, Jean Müller, Cornalia (1856), Osino (1857) Vittadini (1859) ἐκαθάρισε, συνεπλήρωσε καὶ δι' εὐφυν πειραμάτων ἐβεβαίωσεν

ὁ ἀκρίματος ἐν ἐπιστημονικαῖς ἐρευναῖς Pasteur. Τὰς παρατηρήσεις καὶ τὰ πειράματα τοῦ σοφοῦ τούτου ἐρευνητοῦ ἐκτίθησιν ὁ συγγραφεὺς μετὰ πολλῆς σαφηνείας καὶ ἀκριθείας, ἐξάγει τὰ πρακτικὰ ὑπὲρ τῆς μεταξοσκόληκοτροφίας συμπεράσματα καὶ καταρτίζει τοὺς τηρητέους κανόνας κατὰ τὴν μεταξοσκόληκοτροφίαν καὶ πρὸς παρασκευὴν ὑγιῶς μεταξοσπόρου. Οἱ παρ' ἡμῖν περὶ τὴν μεταξοσκόληκοτροφίαν ἀσχολούμενοι θὰ ἐνιδώσιν ἅμα τὸ βιβλίον ἀναγνόντες πόσον ἀτυχεῖς ἀνθρώποι τυγχάνομεν ἡμεῖς ἐξαρτῶντες πάντας ἡμῶν τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐλπίδας, πᾶσαν τὴν ἀγωνίαν ἐκ τοῦ κενοῦ φάσματός τῆς τύχης, ἐν ᾧ σοφαὶ κυβερνήσεις καὶ θεοὶ τῆς ἐπιστήμης ἱεροφάνται ἀντὶ τῆς κενῆς τύχης τὸ μικροσκοπίον καὶ τὸ θερμόμετρον ἐγχειρίζοντες διδάσκουσι τὰ πλήθη μετὰ βεβαιότητος περὶ τοῦ προϊόντος τῆς ἐργασίας αὐτῶν νὰ προβαίνωσιν. Ὁ συγγραφεὺς βοηθῶν τὸν νοῦν τοῦ ἀναγνώστη διὰ τῆς αἰσθήσεως παρεθέκε καὶ δεκαπέντε εἰκόνας, ἱκανῶς διασφουράσας τὰντικείμενα τῆς ζητήσεως. Αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες ἄγουσιν ἡμᾶς εἰς παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῶν ἐλλείψεων τοῦ βιβλίου, αἵτινες εἶνε καθαρῶς τεχνικαὶ καὶ καιρικαί, προσελθούσαι τὸ μὲν ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν ἀτελείας τῆς τυπογραφικῆς, τὸ δὲ ἐκ τοῦ σκοποῦ, δι' ὃν ὠρίσθη ἡ πραγματεία αὕτη. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἦν ν' ἀναγνωσθῇ δημοσίᾳ, ὅπερ μεγάλην ἐλευθερίαν περὶ τὴν ἐκφράσιν καὶ ἄδειαν συγχωρεῖ, οὐδὲν ἦττον ἐκ τὸς ἐνός καὶ δευτέρου ῥήματος τὸ ὅλον εἶνε ἐν πολλῇ σαφηνείᾳ καὶ ἐπιστημονικῇ ἀκριθείᾳ συντεταγμένον. Ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτον τερπνὸν ἅμα καὶ χρησιμώτατον ἀναγνώσμα ταχέως εἰς πάντων τὰς χεῖρας θὰ διαδοθῇ, διὰ τοῦτο μετὰ τῆς παρακλήσεως νὰ προσέσῃ ὁ συγγραφεὺς ἐν δευτέρῳ ἐκδόσει καὶ πᾶν ὅ, τι ἄλλο γινώσκει λυσιτελεῖς εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ πρακτικὴν τοῦ θέματος ἐξακριβώσιν ἄξι-οῦμεν νὰ καθάρῃ καὶ τὰ κηλιδουντα τὸ τηλαυγὲς πρόσωπον τὰς ὥραιας του πραγματείας τυπογραφικὰ σφάλματα καὶ ἄλλας τινὰς ἀσφαλείας καὶ ἀνακριθείας. Κατὰ τοιοῦτων δὲ προσεκρούσαμεν ἡμεῖς ἐν τοῖς ἐξῆς χωρίοις, ἅπερ καὶ σημειοῦμεν ὡς ἀλλοιούντα τὸν νοῦν τοῦ συγγραφέως ἢ καθιστώντα ἀκαλλῆς τὸ ἐπιστημονικὸν καλλιτέχνημα. Καὶ τυπογραφικὰ μὲν ἀμαρτήματα θεωροῦμεν τὰ ἐν σελ. 24 στίχ. 14, σελ. 25 στίχ. 6, 26, 1, 27, 9, 29, 21, 34, 16, 37, 10, 39, 26, 42, 23, 45, 13, 51, 20, 56, 23, 57, 5, 60, 13. Διςσφάσεως δὲ χρήζουσι τὰ χωρία σελ. 18, 23, 24, 14, 29, 26 καὶ τὸ ἐν σελ. 75, 3 «ἀναγκαίως ἀρχαίως ἀρχαίως». Ἀνακριθείας δὲ περὶ τὴν λέξιν τὰ: σελ. 19, 15, «ἀπορροφηθείσας» ἀντὶ ἀχρήστους, 22 «μεταξοποιητικὸς» ἀντὶ μεταξοποιός ἢ μεταξοφόρος. ὡς ἄλλαχοῦ ὀνομάζει τὸν σωλῆνα ὁ συγγραφεὺς αὐτόθι «ἡ καλλιέργεια» ἀντὶ θεραπείας, ἀνατροφή τοῦ μεταξοσκόληκος. 44, 12 «σοφὸς μικρολόγος» λαμβάνεται εὐθὺς ὑπ' ἄλλην σημασίαν. 46 «μεταξοσκόληκοτροφούντες» ἀντὶ μεταξοσκόληκοτρόφοι, σελ. 58, 23. «ἀμ-

φιβολίαν ἐγκαταλείπει», 59, 4 «ὁ μετὰ τὸν πρῶτον ὕπνον δηλητηριασθεὶς μεταξόσπορος». Νεολογίας δὲ ἔχει ὁ συγγραφεὺς δύο, ἃς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιδοκιμάσωμεν: «μεταξοσκόληκοσφορεία» καὶ «ἀναφάνησις» (σελ. 46, 26, 74, 26.)

Ἐξαίροντες δὲ τὰς ὀξείας καὶ εὐφυνεῖς τοῦ συγγραφέως παρατηρήσεις, ἃς ἐν δέοντι λίαν εὐστόχως ποιεῖται (παρ. ἐπὶ παραδείγματι σελ. 1, 24, 21, 4.) δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιδοκιμάσωμεν τὴν φράσιν «Ποῦ τείνει ἄρα ἡ μήτηρ φύσις διὰ τῶν ἀκαταπαύστων αὐτῆς **τεχνασμάτων** τῆς καταστροφῆς καὶ ἀναγεννήσεως;», ἔνθα ὁ τῆς ζωῆς νόμος, περὶ οὗ ὁ μέγας Ἡράκλειτος ἐν φιλοσοφικῷ θαυμασμῷ ἔλεγε «τὰ πάντα ῥεῖ» καὶ «ὁ πόλεμος πατήρ πάντων» οὐχὶ ὁρθῶς ὡς ἀπλοῦν **τέχνασμα** ὑπὸ τοῦ συγγραφέως χαρακτηρίζεται.

Δίδοντες πέρας εἰς τὰς βραχείας ταύτας περὶ τοῦ ἀξιολογωτάτου βιβλίου κρίσεις συγχάρομεν θερμότατα τῷ συγγραφῇ ἐπὶ τῇ ἀρίστῃ τοῦ θέματος ἐκλογῇ καὶ τῇ ἐπιστημονικῇ αὐτοῦ ἐξετάσει, εὐχόμεθα δὲ ἵνα μὴ μόνον αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς ἐξακολουθήσῃ οὕτως ἐπωφελεῖ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα ὑπὲρ τῆς ἐν πολλοῖς ὑπολειπομένης κοινωνίας ἡμῶν καθιστῶν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες οἷος ὁ κ. Μακρῆς χρήσιμον καταστήσωσι τῷ ἑλληνικῷ λαῷ τὴν ἐκ τῶν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνοντες πρὸς ἐξέτασιν θέματα κοινωτάτης ὠφελείας, βέβαιον ὄντες ὅτι διπλὴν εὐεργεσίαν τῷ ἔθνει αὐτῶν παρέχουσι διότι διὰ τοιούτων θεμάτων οὐ μόνον τῆς χώρας ἡ παραγωγή καὶ ἡ ἐθνικὴ εὐημερία προάγεται, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ γνώσεις ὡς ἄριστα παρὰ τῷ λαῷ διαδίδονται.

Μ. Ε.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Αὐγούστου 19. Ἀνδρέου τοῦ Στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 2, 593 μαρτύρων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. — Διὰ τοιούτων θυσιῶν ἡ εἰρήνη τῆς ἐκκλησίας ἐπαγιάθη, ἀναριθμήτων θυμάτων σφαγιασθέντων.

Ὁ Ἀνδρέας ὑπὸ τὸν ἀρχιστράτηγον Ἀντίοχον, ὠδήγει τοὺς ἄνω μάρτυρας τῶς ἐθνικοῦς ὄντας ἐναντίον τῆς τῶν Περσῶν βασιλείας. Πρὸ τῆς μάχης ὁ Ἀνδρέας ἐπικαλεῖται τὸν Ἰησοῦν, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄνδρας προτρέπει ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ νέου δόγματος, οὕτως οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες, προθύμως τὸ νέον δόγμα ἠσπασάντο χριστιανοὶ γενόμενοι.

Οὕτω δὲ νικηφόροι καὶ Χριστιανοὶ πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγον Ἀντίοχον ἐπιστρέψαντες διεβλήθησαν ὡς ἀνήκοντες τῇ μερίδι ἐκείνῃ, τῇ κατὰ τὴν βασιλείαν μελετώσῃ.

Ἡ κατηγορία αὕτη ἤρκεσε καὶ μόνη ὅπως οἱ πιστοὶ τῷ τε Χριστῷ καὶ τῷ ἔθνει [Α'. Πέτρο. 6'. 13. . .] ὡς προδόται καὶ ἄπιστοι εἰς θάνατον τῷ 289 καταδικασθῶσι θάνατον, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ.

ΙΣΤΟΡΙΑ. — 19 Αὐγούστου 1825. Ἡ φρουρὰ τοῦ Μεσολογγίου ἀφ' οὗ ἐκυρίευσεν ἅπαντα τὰ ἐντὸς τοῦ πυροβολοστασίου τοῦ Φραγκλίνου χαρὰ κώματα ἡγωνίζετο νὰ κυριεύσῃ καὶ αὐτό. Μετὰ φονικωτάτην δὲ μάχην οἱ Ἕλληνες κατώρθωσαν νὰ τὸ

κυριεύσῃ καὶ ν' ἀποδιώξῃ τοὺς τούρκους.

19 Αὐγούστου 1882. Ἀψιμαχίαι με-
ταξὺ τῶν ἐλληνικῶν καὶ τουρκικῶν φρου-
ρῶν ἐν Καραλί Δερβέν παρὰ τὰ σύνορα καὶ
νίκη τῶν ἡμετέρων.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων παρεπέμφθη εἰς τὸ Κα-
κουργιοδικεῖον ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καὶ ἀπιστίᾳ ἐ-
ποιήσατο δὲ ἀνείρεν τοῦ κατ' αὐτοῦ βουλευμά-
τος τῶν φρενῶν. — Ἐνεκα τῆς μεταξὺ Καλαμακίου
καὶ Κορίνθου ἀδικαιολογήτου συγκρούσεως ἀπη-
γορεύθη ἡ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου συγκοινωνία μέχρι
νεωτέρως διαταγῆς. — Σκέψις γίνεται ὅπως ἡ
Ἑθνικὴ Τράπεζα ἐκδώσῃ ἐτι 2,000 μετοχῶν πρὸς
δρ. 4,000 ἑκάστης. — Εἰς τὴν Μοναχὴν Εὐφρο-
σύνην Σιγάλα ἀπεδόθησαν ὑπὸ τῆς ἐερ. συνόδου τὰ
πολιτικά της δικαιοῦματα τοῦ ἐκλείγειν
καὶ ἐκλείγεσθαι. — Τὸ ἐκ Πειραιῶς εἰς Χαλκίδα με-
ταβαίνον ἀτμόπλοιοι τῆς Πανελληνίου ἀνατρέψαν
παρὰ τὴν Μακρόνησον πλοιάριόν τι ἐπινέον ἕνα
πατέρα μετὰ τὰς δύο θυγατέρας του. — Ἐλθὼν αἱ
συνεδριάσεις τῆς πρὸς βελτίωσιν τοῦ κλήρου ἐπι-
τροπείας. — Ἡ χολέρα ἐκτείνεται ἐν τῇ Ἰταλίᾳ.
— Ἀπηγορεύθη ἡ ἐν Τουρκίᾳ κυκλοφορία τῆς ἀ-
ξιολόγου ἐφημερίδος «Ἀνατολικῆς Ὀμοσπονδίας».
— Οἱ Σῖναι ἐν τῇ πρὸς τοὺς Γάλλους εἰς Φοῦ-Τσεῦ
μάχῃ ἀπώλεσαν 1,000 ἄνδρας φονευθέντας καὶ
3,000 πληγωθέντας. Οἱ Γάλλοι ἀπώλεσαν ἐν ὅλῳ
ἄνδρας 21.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Μὰ τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν τὸν Στρατηλάτην καὶ
τοὺς σὺν αὐτῷ 2593 μάρτυρας, ὧν ἐορτάζομεν
τὴν μνήμην, ἡ ἐδοῦκα αὕτη εἶναι πλήρης ἱστο-
ρίας. Ἀναλογιζόμεθα τὰς διαφόρους εἰκόνας αἰ-
τινες δυνατόν νὰ γραφῶσιν εἰς ἀνέμνησιν τῶν ἐ-
πεισίων τῆς. Καὶ δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ παλαιῶν ἐ-
πεισίων. Δὲν θὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ χαριτόδωτος βα-
σιλισσά μας εἰσέρχεται μεθαύριον εἰς τὸ 34ον ἔ-
τος τῆς ἡλικίας της, οὐδὲ ὅτι συμπληροῦται διε-
τία ἀπὸ τῶν περὶ τὴν μεθόριον Ἑλληνοτουρκικῶν
ἀγώνων τοῦ Καραλῆ-Δερβέν. Θὰ δεῖξωμεν μόνον
περὶ τῆς εἰκόνας καὶ ὡς οἱ ἐπὶ τῆς βίαιας
τῶν μεταφύροντες ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τὸ Πανόραμα
ἀρχόμεθα καὶ ἡμεῖς πανηγυρικῶς ἀναφωνοῦντες:
Ὁ συνταγματάρχης Μποῦ μετὰ τῶν Λεόντων
του! — Τὸ ἄρθρον τῆς Βορείου-εὐρωπαϊκῆς Ἐφημε-
ρίδος. — Ὁ Αἰγύπτιος πρίγκηψ Χασάν ἐν Φαλήρῳ
καθαριζόμενος. — Οἱ σεισμοὶ τῆς Ἰαβας. — Ὁ θά-
νατος τοῦ κόμητος Σαρδωρ. — Τὸ ταξίδιον τοῦ
ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου εἰς Κωνσταντινούπο-
λιν. — Τὰ ἐν Τήνῳ θαύματα. — Ἡ πρώτη παρά-
στασις τῶν Μνηστήρων τῆς Πηνελόπης ταῦ κ.
Ζάνου, καὶ... ἡ τῆς κόρης τῶν 333 Ῥακοσυλ-
λεκτῶν. — Ἐτελείωσε τὸ πανόραμα. Ἀλλ' ἐπειδὴ
οἱ θεαταὶ παραμένοντες ἀναγκασόμεθα νὰ ἐπιδεί-
ξωμεν αὐτοῖς καὶ ἐν ἐπίσημον ἔγγραφον... Εἶνε
δὲ τοῦτο τὸ περίφημον ἐκεῖνο τηλεγράφημα, ὅπερ
ἀκριβῶς πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπεστάλη ἐξ Αἰγίου εἰς
Κοπενάγην, πρὸς τὸν βασιλέα Γεώργιον τὸν Α'.
παρακαλούμενον νὰ διατάξῃ... ἵνα ἐν ὁδῷ
καφενεῖον, βιαίως κλεισθὲν, ἐπαναλάβῃ τὰς
ἐργασίας του!!!

✱

Τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Βρετανικῶν νήσων
ἐν Νικαίᾳ γνωρίζετε ὑπὸ τίνος διεσθύνεται; Καθ'
ἐκαστὴν ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἀκούομεν τὸ ὄνομα
του καὶ ὅμως ποῦ νὰ συλλογισθῶμεν, ὅτι ὁ πο-
λύκροτος οὗτος ἄνθρωπος, — ὄνομα καὶ πρᾶγμα —
κατήντησε ξενοδόχος! Ἀπλοῦς ἄλλοτε ἐργάτης
τῶν Γαλλικῶν ὀπλοουργείων ἐμελέτησε τὸ πρω-
σικὸν βελονωτὸν ὄπλον καὶ τούτας βελτιώσεις ἐ-
πὶ ἡνέγκεν εἰς τὸν μηχανισμόν του, ὥστε τῷ ἐδόθη
καὶ τὸ ὄνομα του καὶ ἐπὶ δεκαετίαν ὄλην, ὅλος ὁ
κόσμος ἐνδιέφερετο περὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ νέαι ἐφευ-
ρέσεις ἐξυπηρετοῦσαι τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς
ἀνεφάνησαν καὶ ἡδὴ ἀντὶ τὰς καταγίνεται πλέον
εἰς τὸ νὰ ἐφευρισκῇ τρόπους τοῦ φονεῖν τοὺς ὁ-

μοίους του, κατασκευάζει μὲ πριζόλας διὰ νὰ
τοὺς τρέφῃ. Ἀλλὰ τίς οὗτος τέλος πάντων; Ὁ
Σασσεπώ!

✱

Τὸν Ὑάκινθον, δεσποινίς, τὸ εὐώδες ἄνθος ὅπερ
τόσον εἶναι σύνθετος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, θὰ
ἠναγκάσθητε ἴσως ν' ἀγοράσῃτε εὐσπλαχνισθεῖσα
τὸν μικρὸν ἀνθοπώλην ὅστις μετὰ τούτης ἐπιμονῆς
ἐπετέθη κατὰ τῆς πεντάρας σας. Ἀγνοῶ εἰς τὴν
γλώσσαν τῶν ἀνθῶν ποῖαν σημασίαν ἔχει σήμε-
ρον, ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶ τὸ ἄνθος ὅπερ ἐσθμαίνει τὸν
θάνατον κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Αἰτία τοῦ-
του εἶναι ἡ ἐξῆς θλιβερά ἱστορία: Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀ-
μύκλα καὶ τῆς Διομήδης, ὁ ὠραῖος Ὑάκινθος, ἦτο
ὁ ἀγαπητὸς φίλος τοῦ Ἀπόλλωνος. Μίαν ἡμέραν
— ἴσως καὶ νύκτα, διότι τὴν ἡμέραν ὁ Ἀπόλλων
εἶχεν ἐργασίαν διωρισμένης τότε εἰς τὴν θέσιν τοῦ
ἡλίου, — οἱ δύο φίλοι ἐπαίζαν τῆς ἀμύκλας καὶ
ὁ Ἀπόλλων ἀστοχῆσας ἐκτύπησε κατὰ τὴν κεφα-
λὴν τὸν φίλον του καὶ ἐφόνευσεν αὐτόν. Ὁ καὶ-
μένος! Προσεπάθησε νὰ τὸν ἀναστήσῃ ματαίως.
Τότε τὸν μετεμόρφωσεν εἰς τὸ φερώνυμον ἄνθος
καὶ τὸν κατέταξεν εἰς τοὺς ἀστέρας. Δι' αὐτὸ ἔχει
καὶ σχῆμα ἄστρου τὸ κατ' ἐξοχὴν ἄνθος τοῦ ἡ-
λίου. Οἱ δὲ συγγενεῖς τοῦ Ὑάκινθου ἐν Σπάρτῃ
ἐώρταζον κατὰ τὸ ἔαρ εἰς μνήμην τοῦ ἐπὶ τριῇ-
μερον, τὴν πρώτην καὶ τρίτην ἡμέραν πενθοῦντες,
τὴν δευτέραν δὲ χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι. Τότε
κατ' ἐξάρεσιν καὶ οἱ δοῦλοι ἔτρωγον μετὰ τῶν
κυρίων των. Δι' ὅλα ταῦτα δὲν ἀγαπῶ τὸν Ὑά-
κινθον εἶναι πένθιμον ἄνθος.

✱

Οἱ Κρήτες πρῶτοι ἐλάτρευαν τὰς Χάρι-
τας. Ἐκεῖθεν δὲ μετεδόθη διὰ τῆς Λακωνίας ἀνὰ
τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα, ἡ λατρεία τῶν ἐρατεινῶν θυ-
γατέρων τοῦ αἵος καὶ τῆς Ἥρας, ἡ τῆς Ἀθήνης ἡ
τῆς Εὐρυνόμης ἡ τῆς Αἴγλης, διότι οἱ συγγραφεῖς
διαφωνοῦσι περὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν — πρᾶγμα πα-
ράδοξον — ... Ἦσαν τρεῖς ἡ Εὐφροσύνη, ἡ Θα-
λία καὶ ἡ Ἀγλαΐα. Καίτοι δὲ ἦσαν θεότητες τῆς
προσκολήσεως, ἐν τούτοις εἶχον τὴν ἐπιζηλον τι-
μὴν νὰ ἐφορεύωσι τῶν ἱερῶν τοῦ πνεύματος τέρ-
ψεων, προστατεύουσαι τὰς ἡθικὰς ἡδονάς, τὴν εὐ-
γλωτίαν, τὴν εὐεργεσίαν, τὴν ποίησιν καὶ τὴν καλ-
λιτεχνίαν. Καὶ τίς ἠδύνατο νὰ μὴ ἐμπνευσθῇ φαν-
ταζόμενος τὰς σεμνὰς ταύτας θεότητας; Πρῶτος
ἔγλυψεν ἐν συμπλέγματι τὰ ἀγάλματά των ὁ Βού-
παλος ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἔγραψε τὴν εἰκόνα των καὶ
ἀμφότερα τὰ ἀριστουργήματα ταῦτα κατὰ πα-
ραγγελίαν τῶν Σμυρναίων οἵτινες οὕτως ἐκόσμου-
ν τότε τὴν ὥραν πόλιν των. Ἐκτοτε δὲ, αἱ τρεῖς
ὠραταὶ ἀδελφαὶ εἰσὶ τὸ ἱδανικὸν τῶν καλλιτε-
χνῶν. Ἡ ἐρασιμώτερα τῶν χαρίτων — οἷος ἐπί-
ζηλος τίτλος, — ἦτο ἡ Ἀγλαΐα. Παρίστατο δ'
αὕτη κρατούσα διὰ τῆς χειρὸς κάλυκα ῥόδου. Καὶ
ἴσως τοῦτο ἔνεκεν, ἡ Χλωρὶς ἐδανείσθη τὸ ὄνομα
τῆς διὰ ν' ἀπυκαλέσῃ ἄνθ' Ἀγλαΐας τοὺς εὐω-
διστέρους ἀντιπροσώπους τῶν ἱριδοειδῶν καὶ μελι-
δοειδῶν φυτῶν.

✱

Καὶ ὅμως... — γνωστοποιήσεις δι' ὅλας τὰς
πλήρεις ἀξιώσεων χάριτας — τίς οἶδεν ἕνεκα
ποιῶν μυστηριωδῶν περιπετειῶν, ἡ ἐπέρατος καὶ
ποιητικὴ Ἀγλαΐα ὑπανδρεύθη τὸν κοῦτσόθεον
τοῦ Ὀλύμπου τὸν δυσειδέστατον Ἡφαίστον. Καὶ
ἴσως, ἴσως — τοῦτο παρέλειψε νὰ μᾶς γνωρίσῃ ἡ
μυθολογία, — ἐκ τῶν θλίψεων καὶ τῶν καὶ μὴ
τῆς ἐσχηματίσθη ἐν τῇ καρδίᾳ της, τὸ πρῶτον
ἡ φαίστειον...

✱

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Δύο στοιχεῖα εἴμεθα πολὺ ἀγαπημένα
καὶ ὁμιλοῦμε πάντοτε γιὰ χρόνιά περασμένα.
Σὺ δὲ παραδείγμα συχνὰ στὰ λόγια σου μᾶς φέρεις,
καὶ τώρα... ποῖα εἴμεθα; εἰπέτο ἂν μᾶς ξέρης.

[Ἀνορθόγραφον].

Λέγω πῶς δέιχνο τὸν καιρὸ, λέγω πῶς κἄτι εἶμαι
καὶ ὅμως ἄλλα ἐννοῶ καὶ ἄλλα λέγω. Τ' εἶμαι;

Μ' ἐν ὀνομα πολὺ γνωστὸν, καὶ μ' ἀριθμὸν δυὸ
ψαράδων καὶ χασάπιδων μιὰ ἐχθρὰ θῆξιν, ἱερώγη,

Ἐν Ἀθήναις. — Τυποὶ «Κορίνθους».

ο
· ο ·
· ρ ·
ο ο ρ α ν ο ς
· ν ·
· ο ·
ς

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τίνα ἀριθμὸν ἐπὶ τίνα πολλαπλασιάζοντες, ἔχο-
μεν τὸν ἀριθμὸν 111,111,111;

Ἀύσεις τῶν ἐν τοῖς δελτίοις 24 καὶ 19
πνευματικῶν ἀσκήσεων.

(δελτ. 24).

ΚΥΒΟΛΕΞΑ

	Α		Σ
	Ι		Ο
Α	Ι	Α	Ι
	Ι		Ο
	Α		Σ

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

δρ. λ.
Ὁ κληρονόμος δίδει εἰς τὸν 1 πτωχὸν 94—77
εἰς τὸν 2 τὰ 2)3 τοῦ μεριδίου τοῦ 1 63—18
εἰς τὸν 3 τὰ 2)3 τοῦ μεριδίου τοῦ 2 42—12

τὸ ὅλον εἰς τοὺς 3 πρώτους 200—07
Εἰς τὸν 4 τὰ 2)3 τοῦ μεριδίου τοῦ 3 28—08
εἰς τὸν 5 τὰ 2)3 τοῦ μεριδίου τοῦ 4 18—72
εἰς τὸν 6 τὰ 2)3 τοῦ μεριδίου τοῦ 5 12—48

τὸ ὅλον τῶν 3 τελευταίων 59—28

Τοιοῦτοτρόπως ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ ὅλου πο-
σοῦ τῶν 3 τελευταίων ἀνερχόμενον εἰς 59—28
καὶ τοῦ τῶν 3 πρώτων ἀνερχόμενον εἰς 200—07
ἔχομεν τὸ ζητούμενον ὑπὸ τοῦ προβλήματος πο-
σὸν τῶν 140—79.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Οὐρά - νία - Οὐρανία. Ἀεὶ - Θαλῆς - Ἀεθαλῆς.

— Νὰ εὐρεθῇ στοιχεῖον κτλ. (δελτίον 19). Τὸ
στοιχεῖον ρ π.χ. ὥρα, ῥοπή κτλ.

— Ποῖον ζῶον κτλ. Τὴν ἡμίονον ἥτις μετέφερε
μάρμαρα διὰ τὸν Παρθενῶνα καὶ εἶτα μετὰ ζήλου
παρηκολούθει τὰς ἐργασίας.

— Τίς αὐτοκράτωρ κτλ. Ὁ Λέων Ε'. ὁ Ἀρμέ-
νιος.

Συμπλήρωσις ἐξαστίχου

Τὴν ἔβλεπε ὁ Θεὸς μας
μὲ μᾶτι θολωμένο,
κρούει τὴ λύρα ὁ Δαυὶς
ἐκεῖνος ὁ ντιδίνος,
κ' ἕνα ντουέτο κάμανε
τζόγια μ' αὐτὴ κ' αὐτίνος.
(Α. Λασκάρτος).

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὁ πρῶτος κλέπτης ἤντησε 72 φορὰς (ἦτοι 72
× 11 = 792 + 1 = 793 χό.) ὁ δεῦτερος ἤντησε 46
φορὰς (ἦτοι 46 × 17 = 782 + 11 = 793 χό.) ὁ τρί-
τος ἤντησε 66 φορὰς (ἦτοι 66 × 12 = 792 + 1 =
793 χό.).

Διὰ τῶν γραμμάτων κτλ. Ἡ ἐν Αἰγὸς ποταμοὶς
μάχη.

ΚΥΒΟΛΕΞΟΝ

Π	Υ	Ρ	Α
Υ	Α	Ω	Ρ
Ρ	Ω	Μ	Η
Α	Ρ	Π	Σ